

KRIK

KRIK

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna Kranj, letnik XLVII, šolsko leto 2011/2012

KOLOFON

Sodelovali so: vsi podpisani - s strašnim navdušenjem ☺

Mentorji: Dunja Jezeršek, Nada Pajntar; Daša Lunder Črnilec in Bojan Abaza
(likovni izdelki)

Oblikovala: Marko Zupan, Dunja Jezeršek

Risba na naslovnici: Tilen, 7. b

Risba na zadnji strani: Maja, 7. b

Avtorji ostalih ilustracij: Neža, 7. b, Mark, 9. c, Tadeja, 8. a, Lana, 8. b, Živa,
9. c, Sandra, 9. c

JUNAK

Junak je tisti,
ki ima dobro srce,
je tisti,
ki ima lepe zobe.

Junak si,
če babici pomagaš čez cesto,
če nekemu podariš posoljeno presto,
če mačko rešiš z drevesa,
če se ne sramuješ svojega telesa ...

Mia, 6. b

V gozdu srečal sem medveda,
rekel sem, oj, glej kolega.
Sredi noči
sova me gleda
z debelimi očmi.

Mimo prileti čuden ptič,
mislil sem si, ah, to ni nič.
Malo naprej
dol z vej
ogromna veverica
z lešnikom me »šica«,
pa si rečem, ti si špica.
Kmalu srečam še lisico,
prosi me za klobasico.

V travo stopim bos
v trop os,
to za nekatere bil bi
pravi motokros.

Jaz pa umirim korak,
saj pravi sem junak.
Pred očmi pa se mi stemni,
ko na roki zagledam klope tri.

Aljaž, 6. b

EN TAK UVOD

Letošnji Krik je junaški. Pa ne zato, ker sva mentorici res junakinji, da nama z največjo muko in vztrajnostjo sploh še uspe naberačiti nekaj prispevkov pri učencih, ki še preberete težko kaj več kot četrta popisane strani, kaj šele, da bi toliko besedila celo napisali ... No, preden se preveč zaštrikam – o junakih je bilo govora. Tokrat ne bomo lovili Petra Klepca pa Krpana, vitezov okrogle mize in Ivane Orleanske, ampak bomo predstavili junake našega časa. Taka je bila tudi tema letošnjega šolskega parlamenta in **otroci ste poiskali in predstavili cel kup ljudi, ki živijo danes in s svojimi dejanji pomagajo drugim, se trudijo za lepši svet, za to pa ne zahtevajo plačila. Ali pa se neverjetno pogumno spopadajo s kruto usodo, ki je posegla v njihovo življenje, ne jamrajo in ne iščejo krivcev in maščevanja, ampak skušajo iz sebe narediti kar največ ter živeti polno in bogato.** Za take ljudi največkrat niti ne slišimo, saj se ne razkazujejo na naslovnih revij in ne silijo na teve ekrane, če pa že, to počnejo z dobrim namenom – da bi v svojo dejavnost privabili še koga in dali glas neslišanim, pozabljenim, odrinjenim.

Take ljudi smo torej iskali. Z njimi se bo v tokratnem Kriku prepletla seveda tudi kakšna druga tema, fotografija, likovna umetnija ... Upamo pa, da se boste ob branju o junaštvih našega časa tudi sami spomnili, da bi bilo lepo obiskati že precej onemoglega soseda, ki komaj še zmora nekaj korakov, in mu boste kak večer delali družbo, pomili posodo, opravili nakupe namesto njega ... Ali pa popazili na mlajšo sestrico, da bodo šli starši lahko malo po svoje. Morda boste šli protestirat proti kršenju človekovih pravic določeni skupini ljudi, vstali pred celim razredom in se zavzeli za koga, ki je doživel krivico. Mogoče se boste odrekli vsakodnevnemu romanju s kompanjoni v Špajzo takoj po pouku in tisti čas namenili prijatelju ter mu razložili, kako se množi ulomke, da ne bo spet zavozil testa. In prihranjeni denar za liziko in packarijo z mehurčki namenili nekemu, ki ga potrebuje za osnovne življenjske potrebščine.

A da to niso junaštva? O, pa so, in to velika! Ker se je danes tako težko čemu odreči, ker se za vsako najmanjše delo pričakuje plačilo in ker sploh ne vidimo več, da je nekemu blizu nas hudo. In ko boste junaštva natrenirali doma, lahko z njimi začnete tudi v šoli. Učitelji dobro vemo, da je vrag, ker mora človek vzdrževati neki nivo in ugled, kajne, zato ni tako preprosto, da bi se razvpiti dase in hodniški razbojnik kar naenkrat spremenili v neke mevže, ki se med odmori ne bi

silovito zaletavale v mlajše in bolj švohotne primerke, ki ne bi zmerjale in zaničevale raznih piflarjev pa čefurjev in šiptarjev, ki naj že končno izginejo nazaj tja, od koder so prišli, ki ne bi s tarzanskim tuljenjem in butanjem in brcanjem v šolski inventar dokazovale, od kod izvirajo naši predniki ... Ja, ni se lahko odreči vsem tem težko pridobljenim »pravicam« – je pa junaško! Tudi učenje in malo manj neandertalski pristop do učiteljev sodita v to kategorijo. In pisanje nalog in trud za čim boljši uspeh. Temu bi morda lahko rekli tudi odgovornost, ampak kdo pa še danes razume take hecne izraze – zato ostanimo kar pri junaštvu.

Pozivamo vas torej k viteštvu, junaštvu na vseh frontah. **Pravzaprav pa gre le za to, da se vsi skupaj trudimo biti čim bolj fajn ljudje, a velja!**

Dunja Jezeršek

Junak je tisti,
ki rešuje ljudi,
tisti, ki kaj junaškega stori,
junaki smo lahko mi vsi.

Junak se ne boji,
tatove v svojo mrežo lovi
in jih uči
pridnosti in poštenosti.

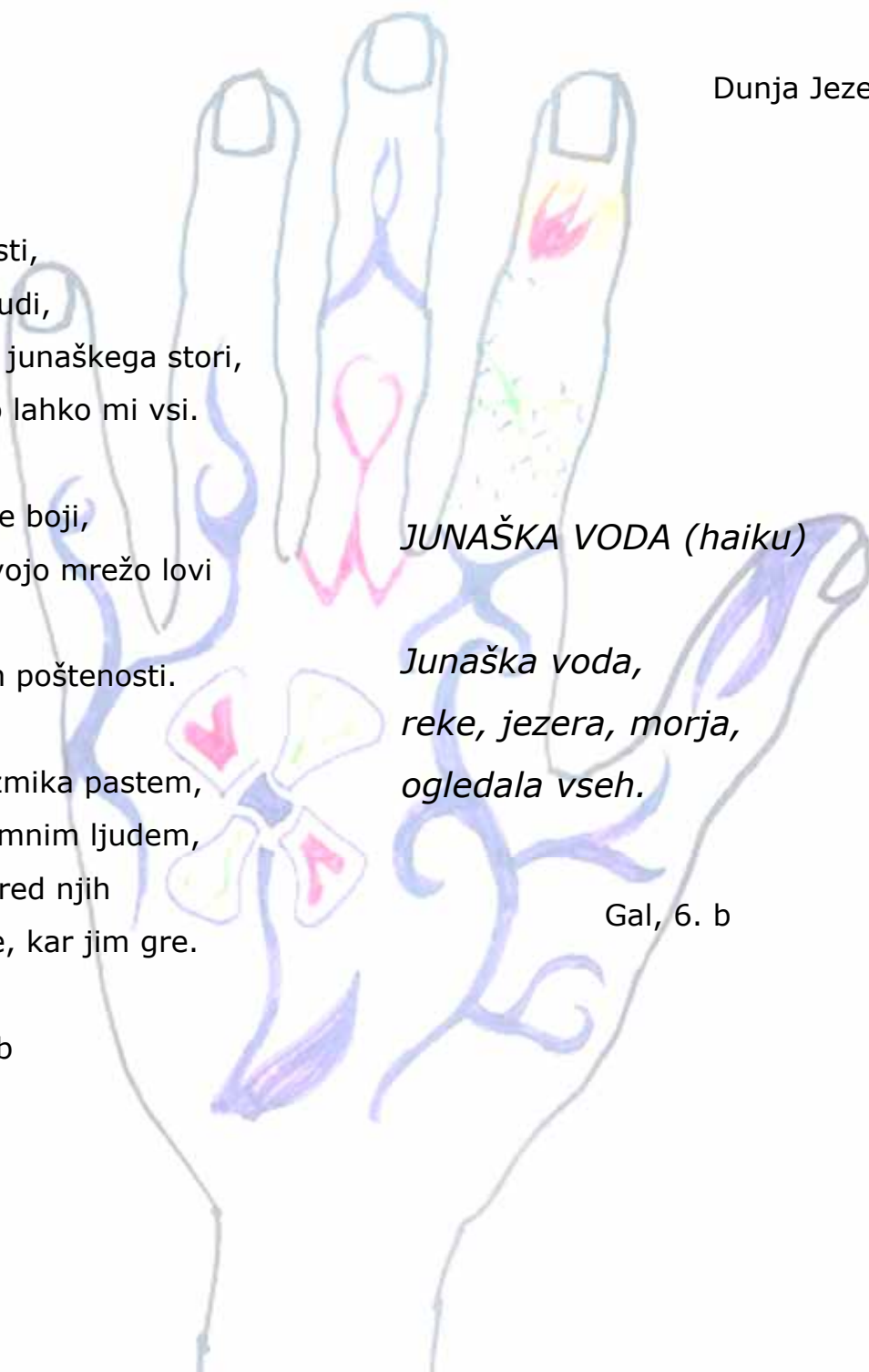
Junak se izmika pastem,
a ne nesramnim ljudem,
ker stopi pred njih
in jim pove, kar jim gre.

Manca, 6. b

JUNAŠKA VODA (haiku)

*Junaška voda,
reke, jezera, morja,
ogledala vseh.*

Gal, 6. b

SARA

Naša sošolka Sara je prestala težko zdravljenje. Kljub bolezni je opravljala vse šolske dolžnosti (npr. pisanje domačih in kontrolnih nalog, projektno delo ...). Ob tem smo ji pomagali sošolci in sošolke, tako da smo jo spodbujali s pozitivnimi pisemci in darilci.

Čas v bolnišnici si je krajšala z branjem knjig, igranjem družabnih iger s svojimi tamkajšnjimi prijatelji. Tam so imeli tudi bolnišnično šolo, to pa ji je pomagalo pri razlagi snovi in učenju. Vsak ponedeljek so bolnišnične otroke obiskali tudi Rdeči noski, ki so jim pripravili predstavo.

Zdravniki in sestre so jo spodbujali s pozitivnimi pripombami. V veselje pa ji je bilo tudi učenje vrstnikov, ki so bili veseli, da jih je naučila veliko ročnih del.

Sedaj se nam je že pridružila tudi v šoli.

Kljub vsem pritiskom je Sara ostala pozitivna in polna energije in je res prava junakinja.

Vanesa, Alma, Pia, Anamari, 7. c

Lepša stran težkega zdravljenja

Ko se ti življenje čez noč postavi na glavo, najprej ne razmišljaš nič. Kot če bi te nekdo vrgel v vodo. Najprej se potapljaš ...

Potem se zaveš, da bi bilo dobro plavati, zajeti sapo, zato moraš uporabiti moč – se dvigniti.

Tako je bilo pri meni. V nekaj urah sem namesto v šolo tonila navzdol v bolnico in nato z ene operacije v drugo. Preiskave, ki so si sledile, so bile boleče in najhuje je bilo, da so mi odvzele rojstnodnevno praznovanje. Zaveš se, da si na dnu. Potem se moraš odločiti. Ali pustiš, da te valovi zdravljenja sami premetavajo po bolnici, ali pa si sam najdeš nekaj veselja in vložiš vso svojo voljo in moč, da splavaš. Res je bilo včasih težko, kar odšla bi. Hrana je bila obupna, slabost in bruhanje, nenehno piskanje aparatur, vse to ti ne da spati. Ampak ... Pogrešala sem ples, šolo, prijatelje, in če sem želela čim prej ozdraveti, sem morala plavati v pravo smer, kot so mi naročili.

In tako sem v teh mesecih, ko sem se zdravila, odprla oči, našla čas za marsikaj, za kar mi je prej manjkalo časa, spoznala veliko novih prijateljev, zdravnikov, sester, tudi učiteljic v bolnišnični šoli.

In kaj se je dogajalo?

Res, da sem bila večji del zdravljenja priklopljena na vensko infuzijo (to je naprava s cevko, v katero iz premikajočega aparata ob postelji dan in noč teče zdravilo), toda to te ne ovira, če si pri močeh, da ne bi zapustil sobe in se pridružil prijateljem v igralnici ali bolnišnični šoli. Ja, tudi tam smo imeli šolo. Pridejo učitelji za posamezne predmete in predelujejo snov. Jaz sem delala z mami, saj sem bila na zdravljenju »le« dva ciklusa – meseca. Nekateri pa tu preživijo dolge mesece ali celo leta. Predvsem bolniki z levkemijo. Ta šola je tudi zabavna. Imaš bralne urice, ustvarjalne in glasbene ure. Jaz sem v vsakem dnevu zdravljenja kemoterapije v bolnici izdelala enega krokodilčka iz perlic – to sem znala že od doma in je bil bolnišnični učiteljici tako všeč, da je prosila, naj tudi njo naučim izdelovanja.

V tistih dneh, ko ti je najslabše, ležiš na postelji, bereš knjige, si krajšaš čas z računalnikom ali se igraš človek ne jezi se in podobne družabne igre. No, kdaj ste se nazadnje igrali?

Veliko se pogovarjaš, obujaš lepe spomine, včasih se ti niti tega ne da. Vsak teden v ponedeljek pridejo Rdeči noski – zdravniki klovnovi – in vsakemu posebej pripravijo predstavo. Na koncu se ti podpišejo na nos – daš nasmeh in dobiš rdeči nosek, rdečo mehko žogico.

V zadnjem kotu bolnice je tudi igralnica, kjer sem igrala biljard, namizni hokej in nogomet. To mi je pomagalo, da sem ostala gibčna, saj če ves dan ležiš, te vse boli že zaradi ležanja.

Veste, kaj je še dobra stran takih dni?

Tudi če imaš še bolj nemogočo frizuro, te hvalijo, če si zaželiš posebno jed, sladico, ti jo prinesejo, tudi kakšno sitnobo preslišijo, če pa si utrujen, greš enostavno spat!

Razen tega, da si malce osamljen – hvala Bogu za računalnike –, dobiš veliko pozornosti, voščila in pozdrave. Ker sem imela v času zdravljenja ravno 12. rojstni dan in je bilo vmes novo leto, o darilih in pozornosti ne bi govorila. Spoznala sem tudi nekaj prijateljic, ki so bile v bolnici že več let, in tako spoznala, da nisem sama v tej grozni bolezni in da se z njo uspešno bori veliko mojih vrstnikov.

Čeprav je bilo večkrat težko, sem skušala dan začeti in končati z nasmehom. Naj te slike predstavijo tisti del zdravljenja, ki je bil znošen in ko se je dalo nasmeh obdržati na obrazu – pa čeprav težko in samo za kratek čas.

Sara, 7. c

Eva Škofič Maurer in Rdeči noski

Eva Škofič Maurer se je rodila 25. 9. 1968 v Ljubljani. Njena mati Neža Maurer je pesnica in pisateljica, oče pa je bil novinar. Po šolanju v Sloveniji je opravila študij za klovneso na Državni akademiji za cirkuško in estradno umetnost v Moskvi ter študij gledališke in radijske režije na Gledališki akademiji v Sankt Peterburgu. Od leta 1992 je imela številne samostojne gledališko-klovnovske in literarne nastope po Sloveniji. Od leta 2004 je ustanoviteljica in umetniški vodja Rdečih noskov – klovnov zdravnikov, Društva za pomoč bolnim in trpečim.

Idejo za rdeče noske je dobila leta 2000: »Moja pot se je križala z Rote nasen Avstrija. Odpravila sem se na Dunaj, obiskala njihove delavnice ter si njihovo delo ogledala v bolnišnicah. Izoblikoval se je jasen cilj, da tudi v Sloveniji dobimo svoje Rdeče noske.«

Pot do realizacije te ideje je bila težka, saj je bila ta dejavnost v Sloveniji povsem nova. Avdicije za nove klovne – zdravnike so se začele leta 2003, kamor so se prijavili usposobljeni zdravniki, ki so na raznih delavnicah spoznali delo klovna ter kasneje postali člani Rdečih noskov. Rdeči noski pa so prvič na vrata bolnišnic potrkali leta 2004. Od takrat se je njihova ekipa povečevala, v vlogo klovnov – zdravnikov pa se prelevijo ljudje različnih poklicev, nekateri so igralci, drugi socialni delavci, učitelji ... Za svoje nastope pred bolnimi otroki se pripravljajo na zahtevnih delavnicah, saj morajo poznati številne trike in znati pristopiti k malim bolnikom, saj se vsak s svojo boleznijo spopada drugače.

K njihovemu delovanju pa ogromno pripomorejo tudi številni sponzorji. **Kot sami pravijo, je njihovo poslanstvo priklicati nasmeh na usta še tako bolnih otrok. S tem jim dvignejo samozavest ter poskrbijo, da poleg vseh bolečin in nevšečnosti v bolnišnici doživijo tudi kaj dobrega in lepega, to pa jim pomaga k hitrejši ozdravitvi.**

Matic, Anže, 2 x Žan, 8. b

Aleksander Doplihar

Aleksander Doplihar, 81-letni zdravnik splošne prakse in specialist medicine dela, je prostovoljec že več kot 60 let. V Savskem naselju v Ljubljani devet let vodi ordinacijo Pro bono, brezplačno ambulanto s posvetovalnico za prebivalce brez zdravstvenega zavarovanja.

Ob evropskem letu prostovoljstva mu je med 12 prostovoljci državni svet podelil priznanje, pred dnevi pa je prejel državno nagrado za prostovoljstvo leta 2011. Zdravnik z dušo, ki ga denar ne zanima, poziva k spodbujanju prostovoljstva med mladimi, da bodo prepoznali stiske drugih in pomagali. Sam je prostovoljec že od šolskih dni.

Ko je bil star sedem let, je bil zaradi poškodbe kolena veliko v bolnišnici in takrat se je odločil, da bo postal zdravnik. Kot prostovoljec je pomagal ustanavljati Društvo diabetikov Kamnik, kjer živi. Več let je vodil Klub zdravljenih alkoholikov v Kamniku in Domžalah in bil stalni vodja ekipe prve pomoči v Kamniku. Bolnike brez zdravstvenega zavarovanja je začel zdraviti že v Kamniku, ko so tja prišli vojni begunci iz Hrvaške in BiH. Med svojim dolgoletnim delom je videl veliko žalostnih zgodb, od životarjenja do obupa in samomorov.

Lara, Tiana, 9. c

RECESIJA. KRIZA. EKOLOŠKE KATASTROFE. PUBERTETA. VSE TO IN ŠE VEČ PRITISKA NA NAŠE MLADCE IN MLADENKE IN NI ČUDNO, DA VČASIH NE NAJDEJO PRAVE REŠITVE. ZATO SMO SE ODLOČILI ODPRETI ANONIMNO POSVETOVALNICO, V KATERI SO S SVOJIMI NASVETI UČENCEM PRISKOČILI NA POMOČ PRIZNANI STROKOVNJAKI S PODROČJA PSIHOANALIZE: Lea S., Oton M., s. Imakulata in Vilma K.

Strokovnjaki imajo različne poglede, nekateri so bolj konservativne, drugi liberalne sorte, zato smo vedno poskrbeli za uravnotežene odgovore – vsako tegobo najstnikov tako skušata reševati dva svetovalca, odločitev za pravo pa prepuščamo strankam.

Kaj naj storim, če nisem zaželen med fanti?

Drago dekle, fantje niso najpomembnejši v življenju, zato se ne obremenjuj, če nisi najbolj priljubljena med njimi, saj bo za fante še čas. Sploh pa, oni niso najpomembnejše v življenju.

JA, MALO ZAČNI PREBIRATI RES UPORABNE NASVETE V ŠTEVILNIH STROKOVNIH REVIJA PA BOŠ KONČNO DOJELA, KAKO SE MORAŠ OBNAŠATI, DA BODO ZAČELI PADATI NATE: KAKŠNE CUNJE SO TRENUTNO NAJBOLJ IN, KAKO SE JE TREBA PLESKATI PO OBRAZU IN PODOBNO. ZAGOTAVLJAM TI, DA JE USPEH ZAGOTOVLJEN, SAJ FANTJE V OSNOVNI ŠOLI VIDIJO

SAMO ZUNANJOST DEKLET – DA BODO ŽELELI ODKRIVATI KAJ GLOBLJEGA V TEBI, PA BO TREBA POČAKATI DO FAKSA ALI NJIHOVEGA 40. LETA.

Kako naj se odvadim od računalnika, facebooka??

Dandanes je veliko ljudi odvisnih od socialnih omrežij. Priporočam ti, da poskušaš postopoma vsak dan preživeti manj časa za računalnikom, pri tem naj ti pomagajo starši, ki naj te nadzorujejo, koliko časa preživiš na internetu. Lahko si tudi zбриšeš svoj račun s facebooka. Verjetno si to že velikokrat slišala, a s prijatelji raje komuniciraj v živo, saj je ta stik bolj pristen. Poskušaj se navaditi, da je računalnik le orodje, uporabno na vseh področjih našega življenja, vendar pa moramo ravnati previdno, da ne postanemo odvisni.

A VEŠ, KJE JE ZARICA? TAM POD DELAVSKIM MOSTOM. NO, TAM IMAJO CEL KUP OGROMNIH KONTEJNERJEV ZA VSE SORTE ODPADKE. RAČUNALNIK PELJI TJA IN GA ZABRIŠI V ENEGA IZMED NJIH, PA JE ZADEVA REŠENA!

fejstbukov

Kaj je erekcija?

Za take stvari si pa še premajhen ☺... Pogledj v Slovar slovenskega knjižnega jezika.

JOJ, KAKŠNI ZATEGNjeni ODGOVORI KOLEGICE, RES NE RAZUMEM, ZAKAJ JO JE TAKO SRAM POVEDATI, DA JE EREKCIJA TISTO, ZARADI ČESAR SO TI V RAZNIH NERODNIH TRENUTKIH KAR NAENKRAT PREOZKE ILAČE. IN ČE UBOGAM KOLEGIČIN NAMIG – SSKJ PRAVI TAKOLE:

Erekcija: nabreknjenje, otrditev spolnega organa.

A TI JE ZDAJ JASNO? PA VELIKO USPEHA S TEM V PRIHODNOSTI☺

Kaj naj naredim, moj prijatelj je gej?

Tvojemu prijatelju verjetno ni lahko, veliko najstnikov se v času pubertete sreča z vprašanji, kateri spol jih privlači. V tem času mu moraš stati ob strani in mu zagotoviti, da si njegov prijatelj ne glede na vse. Le tako bo potem spoznal, da je biti gej nenaravno in zmotno ter se bo nekega dne poročil s prikupno mladenko.

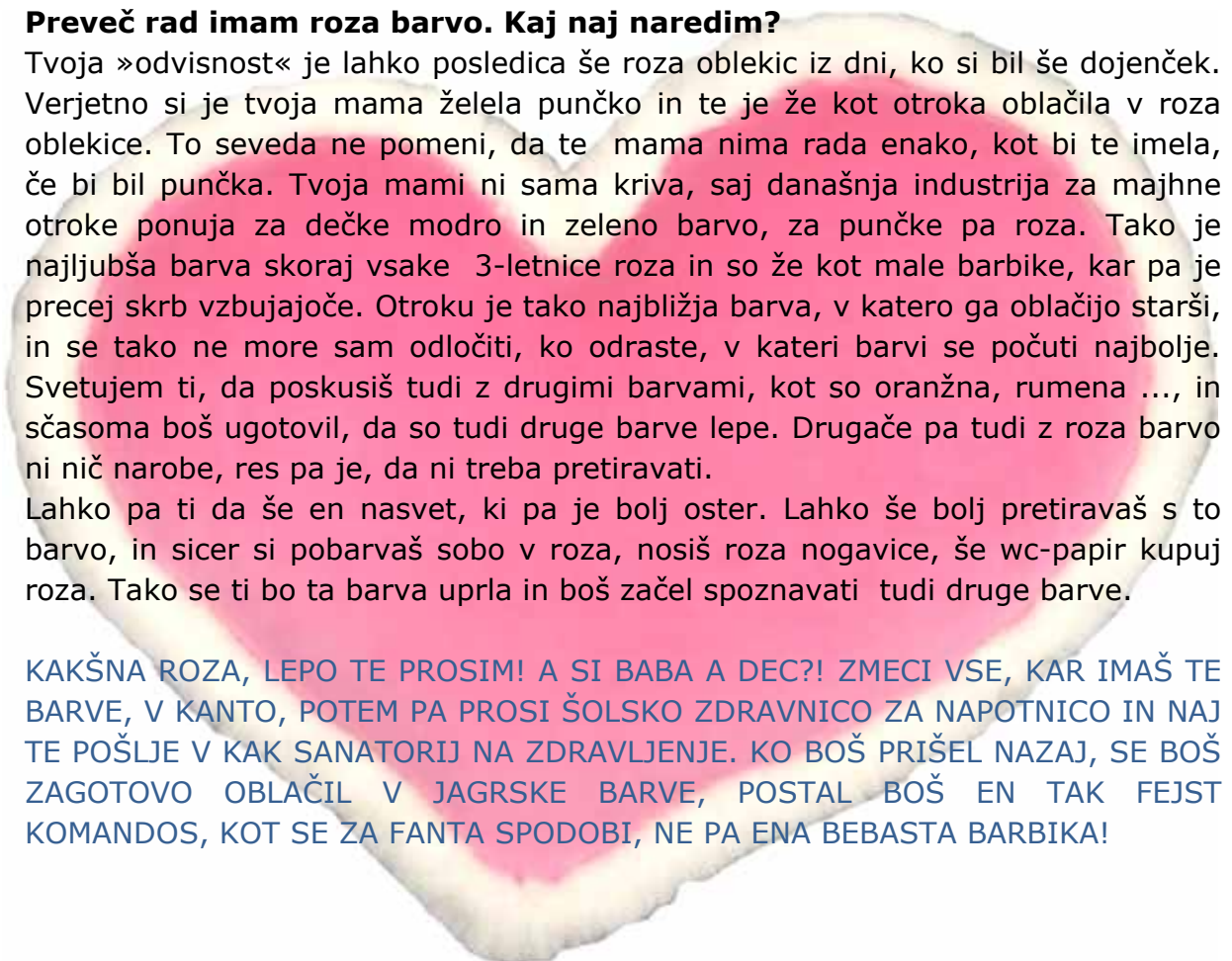
JA, KAJPA LAHKO NAREDIŠ? PREDSTAVI GA KAKEMU FEJST FANTU, ČE IMAŠ MOŽNOST, SICER PA NE KOMPLICIRAJ. VESELA BODI, DA JE GEJ, SAJ TI BO DAL MIR IN TE NE BO VES ČAS PECAL, POMAGAL TI BO REŠEVATI PROBLEME, SKUPAJ BOSTA NAKUPOVALA IN HODILA V KINO, BRALA TRAČE IN ČEKIRALA TIPČKE V MESTU. NI BOLJŠEGA KOT PRIJATELJ GEJ, TI REČEM!

Preveč rad imam roza barvo. Kaj naj naredim?

Tvoja »odvisnost« je lahko posledica še roza oblekic iz dni, ko si bil še dojenček. Verjetno si je tvoja mama želela punčko in te je že kot otroka oblačila v roza oblekice. To seveda ne pomeni, da te mama nima rada enako, kot bi te imela, če bi bil punčka. Tvoja mami ni sama kriva, saj današnja industrija za majhne otroke ponuja za dečke modro in zeleno barvo, za punčke pa roza. Tako je najljubša barva skoraj vsake 3-letnice roza in so že kot male barbike, kar pa je precej skrb vzbujačoče. Otroku je tako najbližja barva, v katero ga oblačijo starši, in se tako ne more sam odločiti, ko odraste, v kateri barvi se počuti najbolje. Svetujem ti, da poskusiš tudi z drugimi barvami, kot so oranžna, rumena ..., in sčasoma boš ugotovil, da so tudi druge barve lepe. Drugače pa tudi z roza barvo ni nič narobe, res pa je, da ni treba pretiravati.

Lahko pa ti da še en nasvet, ki pa je bolj oster. Lahko še bolj pretiravaš s to barvo, in sicer si pobarvaš sobo v roza, nosiš roza nogavice, še wc-papir kupuj roza. Tako se ti bo ta barva uprla in boš začel spoznavati tudi druge barve.

KAKŠNA ROZA, LEPO TE PROSIM! A SI BABA A DEC?! ZMECI VSE, KAR IMAŠ TE BARVE, V KANTO, POTEPA PROSI ŠOLSKO ZDRAVNIČO ZA NAPOTNIČO IN NAJ TE POŠLJE V KAK SANATORIJ NA ZDRAVLJENJE. KO BOŠ PRIŠEL NAZAJ, SE BOŠ ZAGOTOVO OBLAČIL V JAGRSKE BARVE, POSTAL BOŠ EN TAK FEJST KOMANDOS, KOT SE ZA FANTA SPODOBI, NE PA ENA BEBASTA BARBIKA!

Rabim pomoč! V četrtek sem si kupila uhane za 4 € in zdaj mi jih mami ne pusti nositi. Kaj naj naredim??

Svetujem ti, da se z mamo pogovoriš, zakaj ti jih ne pusti nositi – verjetno se njej zdijo neprimerni. Lahko se dogovorita, da jih nosiš le ob posebnih priložnostih in kot nagrado, kadar si izjemno pridna. Verjetno pa tvoja mama že ve, zakaj ti jih ne pusti nositi, zato jo upoštevaj, saj moramo spoštovati odločitve staršev, čeprav nimajo vedno vsega prav.

AH, DAJ NO, ZAKAJ TOLIKO KOMPLICIRAŠ – ČE ŽE NE MOREŠ PREBOLETI TEH UHANOV, JIH PAČ SKRIJ V TORBO IN OBESI NASE ŠELE V ŠOLSLEM VECEJU. TAKO BO VOLK SIT IN KOZA CELA – KDO JE VOLK IN KDO KOZA, PRESODI SAMA. MAMA BO SREČNA, KER BO MISLILA, DA SI SE JIM ODPOVEDALA (ČE NE VEŠ, NE BOLI), TI PA ZADOVOLJNA, KER SE BOŠ LAHKO VAŽILA Z NJIMI.

Zadnjič sem v kranjski vodnjak vrgel 2 centa, zato si ne morem kupiti sendviča! ZELO sem lačen. Kaj naj naredim?

Ljudje v vodnjak mečejo kovance, saj verjamejo, da jim to prinaša srečo. Mogoče se bo tudi tebi uresničila kakšna skrita želja, čeprav si zaradi tega lačen. Če pa ne moreš pretrpeti te lakote, pa ti svetujem, da se vrneš k vodnjaku z masko, stavhaš tista 2 centa in si kupiš sendvič. Drugače pa imamo v Sloveniji veliko ustanov, kjer pomagajo socialno ogroženim (Karitas, rk ...) in ti bodo tam dali kaj za pod zob.

TI SE KAR NORČUJ, SMRKAVEC ALI SMRKLJA! S PALICO BI TE BILO TREBA PO TAZADNJI!

V šoli me vsak dan zafrkavajo, ker sem lezbijka.

Mogoče ne boš verjela, toda dobili smo kar nekaj takih pisemc. Torej je homoseksualcev na naši šoli kar precej, kar seveda ni narobe. Predlagam, da to poveš čim več ljudem, in kmalu boš opazila, da nisi sama.

JEŽEŠMARIJA, KAM SMO PA ZDAJ ZABREDLI, KAKŠNE BESEDE PA SO TO ZDAJ – LEZBIJKA?! KO SMO BILI MI MLADI, SPLOH NISMO VEDELI, KAJ JE TO, PA SMO ZRASLI V SPODOBNE DRŽAVLJANE, NE PA ZDAJ, KO SE SAME PACKARIJE OKROG RAZGLAŠA! POVEJ RAVNATELJU, KDO TE ZMERJA, PA NAJ ZLIKOVCU SPERE USTA Z MOČNO ŽAJFNICO, TI PA ŠE NAPREJ PRIDNO PREBIRAJ SVETO PISMO IN OSTANI VZORNO DEKLETCE!

Hodim s tipom, v katerega sploh nisem zaljubljena, in ne vem, kaj naj naredim. Res bi ga rada pustila in ga tudi bom, ker se vse odvija malce prehitro (poljubljanje, večerni sprehodi ...) NI ŠANS!!

Dragica, sploh ne vem, kaj naj ti rečem. Mogoče bi ti najbolj pomagalo, če ti povem, da si ravnala pravilno. Če do tipa ne čutiš nekaj več, je brez pomena, da se trudiš z njim. Stara si največ 15 let, torej je še vse življenje pred tabo in nikjer ne piše, da moraš že sedaj najti svojo pravo ljubezen in se z njim poročiti. Tako da z resnimi zvezami ni treba hiteti, saj bo za njih še čas. Raje se zabavaj s fanti, dokler ti prsta še ne stiska zaročni prstan.

NAJPREJ NAJ TI POVEM, DA ME KAR PRI SRCU ZABOLI, KER DEČKOM PRAVIŠ TIPČKI – KAKŠNE MANIRE PA SO TO?! IN PREMALO JASNO SI NAPISALA, KAM TO HODITA, NE RAZUMEM PRAV DOBRO. A NA KAKŠEN KROŽEK?

POLJUBLJATI SE SEVEDA NE SMEŠ Z DEČKI, DOKLER NE BOŠ POROČENA, PRAV TAKO TUDI NI LEPO, ČE TO POČNEŠ Z DEKLICAMI, SAJ SEM ŽE PREJ SVARILA PRED TEM STRAHOTNIM LEZBIJANSTVOM, ALI KAKO ŽE PRAVIJO TEM REČEM. NA SPREHODE PA LE POJDI ČIM VEČKRAT, JE DOBRO ZA PLJUČA IN ZA MIŠICE NA NOGAH, VEČERNI ZRAK PREČISTI GLAVO IN BOLJE BOŠ SPALA. PROSI KAKŠNO TETO ALI PA STARO MAMO, DA TE SPREMLJA NA TEH POHODIH. DA TE OBRANI, ČE BI TE SLUČAJNO ZALEZOVAL KAK NEBODIGATREBA.

V šoli me zafrkavajo, ker nimam modnih/novih oblačil. Večkrat me kličejo Cene, saj nimamo denarja za boljša oblačila.

Mogoče si že slišal/-a, da ni pomembno, kako človek zgleda, edino, kar šteje, je njegov karakter. Verjetno si super oseba, zato se ne obremenjuj s tem, kar ti pravijo drugi. Saj tisti, ki te zafrkavajo, najverjetneje sami nimajo za burek , predvsem pa nimajo nič kaj dosti v glavi.

TOKRAT PA SE ZA SPREMEMBO STRINJAM S KOLEGOM SVETOVALCEM (KI IMA SICER JAKO SVOBODOMISELNE POGLEDE NA SVET, KAR ME ZELO JEZI). VAŽNO JE, KAKŠNO SRCE NOSIŠ V PRSIH IN DA SPOŠTUJEŠ VSE LJUDI ENAKO, NE GLEDE NA TO, KAJ IMAJO NAVEŠENO PO SEBI. TRUDI SE ZA DOBER USPEH V ŠOLI IN UŽIVAJ V VSEM, KAR IMAŠ, NE PA DA SE ŽALOSTIŠ ZARADI TISTEGA, ČESAR NIMAŠ. NA NESRAMNE OPAZKE SE POŽVIŽGAJ IN NAJ TE NE RANIJO, TE GREŠNIKE ČAKA KOTEL V NAJBOLJ GLOBOKEM BREZNU PEKLA, KJER BODO ODGOVARJALI ZA SVOJA DEJANJA.

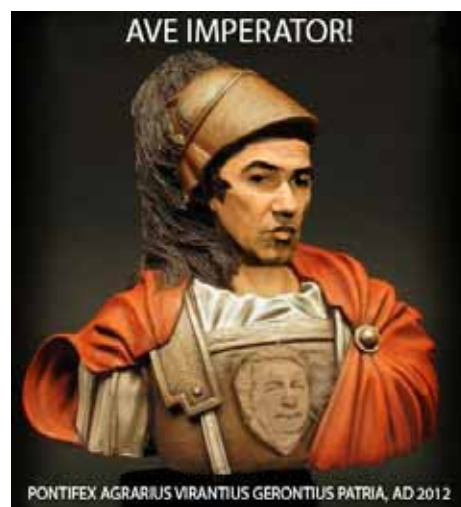

ZOKI (Eva, 6. c)

Zoki je res car.
 Gre mu sam za dnar, izobražen k smetar.
 Ma dva sina, ženo in psa.
 On noče sam Lublane, ampak tut Slovenijo.
 Se krega s tistim Janšo, na konc pa sam zgubi,
 Stožce je zgradu, plaču jih pa ni.
 Če Janša govori, Zoki se poti.
 Ja, vem, folk, ful je teh stvari.

Zato vm pravm zdej,
 da tko ne gre naprej.

Politka je taka kt Zokijeva spaka.
 Janši je reku, naj lepš se obnaša,
 sam pa še sebe komi prenaša.
 On sploh ne ve, kaj lahko in kaj ne sme.
 Dnarja ma tok, da ga na Cipr izvažā,
 v politki se pa skoz narobe izražā.
 Sinov ne zna vzgajat,
 posla pa ne prodajat.
 Zej ma velko jahto,
 čez 10 let bo pa revež živu pod eno plahto.

POLITKA (Nik, Dejan, 6. c)

Politka, politka, faking politka.
 Sami lažnivci, sami kradljivci.
 Janša, Jankovič, Virant pa te,
 kradejo raji, dajo pa ne.

Mi pa ne rečemo čist, čist nč.
 Sam sindikati upajo si rečt:
 »Ustavte se, vlada, ne ga več srat.
 Za socialno državo se je treba ustavn,
 pogovorit in se tut spočit.«

Vlada predlaga varčevalne ukrepe.
 Kle nej se bi znašle milijarde, še več,
 ampak to šele čez kkšne tri pa pol let.

Zmanjšal bi nam plače, vzel nam pravice,
 seb pa povišal vse, kar se da.
 V sredo bo stavka za vse.
 Vsi mo šli na ulce, vsi mo protestiral.
 Dosegl pa namo gotov čist nč.

JUNAKI SO NEDVOMNO TUDI VSI, KI ZBEREJO DOVOLJ POGUMA ZA PISANJE OSLARIJ V TESTIH. IN JIM PRI TEM NI PRAV NIČ NERODNO 😊

Spodaj nekaj naključnih umotvorov pri zgodovini in etiki, lastniki odgovorov so iz osmih razredov.

- Slavo vojvodine Kranjske je napisal Ludwig van Beethoven – eni pa so za Ludwiga Valvasorja.
- Kmetje so se v času kmečkih uporov borili z VILICAMI.
- Galileo Galilei je bil umetnik.
- Paracelsus je preučeval paro, ki se imenuje po njem.
- Luther je na vrata svoje cerkve nabil 95 ŽEBLJEV.

Naslednja dva odgovora sta povezana z zahtevo po opredelitvi umetnostnega obdobja, ki je bilo prikazano na fotografiji:

- Za barok je značilno, da je vse popisano in narisano. Po stropu so **slikanice**.
- za to sliko je značilno, da je narisana tako kod je v resnici skoz bolj oddaljeno in vse. (???)

Nekdo je zgrožen nad vprašanjem, ki je bilo eno lažjih, z velikimi tiskanimi na črto napisal odgovor: WTF!?!?

TEST PRI PREDMETU ETIKA

Kaj veš o reformaciji?

- Reformacijo je v Nemčiji širil ČLOVK. Pri nas pa Prešeren.

Kako gledajo na smrt kristjani, muslimani in judje na eni strani in hindujci ter budisti na drugi (nismo lektorirali😊):

- kristjani, muslima ter judje gledajo na smrt navadno. ga dajo v strugo ali ga zažgejo. hindujci, budisti - vržejo ...
- kristjani, muslimani in judje na smrt gledajo tako da greš na grogo stran in se ne vrneš. hindujci ter budisti, pa na smrt gledajo tako da se na novo prerodiš oz. moraš iti po 10 božjih zapovedi.
- kristjani, muslimani in judje sprejmejo smrt zelo drugače oz. nerazmišljajo o poslednjem življenju.

Red [x-mas] Party – David Guetta

Ne! Pa ne že spet! Tudi tukaj ne dela! Kje lahko dobim karte? A se sprašujete, zakaj se jezim?

Je bilo kakšen teden nazaj, ko sem šel v šolo. Saj veste, da so vse te reklame ob cesti obupne. Od makaronov pa vse do ceglov ti ponujajo. Ampak danes je bilo tam, kjer bi moral biti oglas za Oreo, mleku najljubše piškote, nekaj drugega ... Zelo rdečega.

»Uuu! Pogledj, mami! Vaaaauuu! V Slovenijo pride! Jeeee! David Guetta!«

Izraz na njenem obrazu je bil izraz človeka z IQ sobne temperature.
»In? Pa kaj? Kdo pa sploh je to?«

Seveda ji povem. Ampak izraz ostaja isti. Kot ... Hm ... No, kot izgubljena v veselju.

V šoli sem samo omenil, da Guetta pride v Slovenijo – in to v Stožice –, pa je že cela šola vedela.

Vse je bilo že naštudirano. 15. 12. 2011 je koncert. In mi gremo. V četrtek. Pa pika. Karte gremo kupit takoj v torek, ko začnejo prodajati, in jaz kupim 4 karte: za Roka, Nejca, Miha in seveda zase. Tako je zdaj zapisano in tako se je tudi zgodilo.

Ampak (spet) nič ne gre brez zapletov. Do kupovanja kart je šlo vse po maslu. Na vseh Petrolih imajo tiskalni stroj za karte. Na vseh. Torej sem šel do prve bencinske, naročil karte, izbral sedeže (ki jih sploh nismo rabili) in potem ... Petrolov računalnik se je sesul. Paf. Grem čez cesto do še enega servisa Petrol. Stroj v popravilu. Grem do naslednjega (še vedno v zmerni bližini). Eventim portal se je sesul zaradi preveč obiskovalcev. Grem do Kranja (živim blizu Medvod). Ne deluje. Resetirajo cel Petrol (računalnike, mislim). Ne deluje. Še enkrat. Zunaj je gosta megla. Dolgčas je bilo stati tam in čakati. Dokler... Ja, dela. Karte se že printajo. Končno.

Zdaj ko so karte že kupljene, je treba vedeti tudi, koliko moraš biti star, da greš lahko v dvorano. Pokličemo. 16. 16 let moraš imeti. Bomo skušali nafehtati učiteljico.

»Učitca, a greste z nami u Stožice, ker pride Guetta? Saj lahko vmes kofe pijete zunaj, mi pa žuramo,« smo se trudili pri razredničarki, ki je po navadi za take štose. A ta je bil tudi zanjo prevelik. Naš podvig ni uspel, saj smo ji morali najprej predvajati nekaj Guettovih komadov.

»Ne, ni šans, a si nor, bučk (izgovori: bučək)? Ne bom šla na tega Vegeto, pa pika. Tud če majo kofe – men se ob taki obupni muzki scufa v pol ure!«

Razredničarka torej odpade.

Na našo srečo gre s sošolko Doro njena mami. Mogoče nas lahko pospremi. Tri dni pred koncertom nam pove, da ima lahko odrasla oseba samo 3 mladoletne.

Moja mami se hoče prepričati, če je to res. Pokliče na Eventim informacije. Ni omejitve. 1 odrasel na skupino. Povem Dori. Bobenček mi skoraj počī. Zdaj pravi, da potrebujemo še osebne, potrdila, dva spremljevalca in (do tukaj je bilo vse res) mogoče celo potrdilo od škofa in privoljenje papeža.

Potem pa še en udarec: Miha ne more z nami. Karto hitro uturimo Loliju (prvotno Lovro).

Spremljevalca še vedno ni. In takrat se pojavi Rok. Pravi, da lahko zrihta Kajjazvemkoga, ki nas bo spremljala. Tako. Urejeno. Pojutrišnjem se dobimo pri meni doma ob 18.00, koncert se pa začne ob 21.00.

Aha, so že prišli.

»Oj žiujo, kr prid notr, ja, itak, žiujo, kako si?«

Še preden se sezujemo in vržemo petardo, smo že na računalniku in špilamo DIRT2 (pravice niso pridržane). Potem pa je kar naenkrat ura osem in gremo proti Stožicam. Moj oči se žrtvuje in nas pelje. Vržemo petardo, dve, zagledamo Rokovi ženski, gremo noter, dobimo zapestnice za vstop na tribuno, kupimo svetlečih zapestnic za 10€, po 15 minutah pritečemo do vhoda A2 in vstopimo. Dvorana je bila ... Ne da se opisati, glej slike. Dvorana je bila 100 % rdeča!

Na DJ mizici je Tim Urbanya že didžejal hite, po eni uri je prišel Steve Edwards in še malo kasneje Sunnery James in Ryan Marciano, manjkal pa tudi ni Jaz von D. Tam nekje ob pol polnoči je LED-zaslone zapolnil napis »Z nami je tudi Paris Hilton«. Za celih pol ure. Nato pa tema. A je elektriko vrglo ven (če se spomniš, je bila takrat zvečer ful nevihta)? Nekdo se je po odru premikal ... In nato LUČI!

In napis na vsakem kvadratnem centimetru LED-zaslona je bil: DAVID GUETTA Nothing But the Beat! Prišel je! Jeeeee! Še preden si se zavedel, je že šponal »Sweat« ful na glas, in to pet minut, sledila je Getting Over You z LMFAO. Pa ta večer tudi nismo zgrešili Titaniuma, Kyrogen robotov, The Club Can't Handle Me, Where Them Girls At ... Ob dveh (3 ure pred koncertom) smo vsi zmatrani odšli. No, vsaj jaz sem bil. Ostali trije sošolci naj bi pri meni prespali. Za 4 ure. Ampak, kolikor vem, do 6.45 niso spali, ampak so razturavali mojo sobo u nulo (danes, mesec kasneje, sem npr. našel daljinca za radio). Jaz sem šel namreč spat v sobo za goste. Ni bilo za zdržat. Oni pa so na koncu zaspali za pol ure kot sardine v konzervi. V eni postelji. Bilo je noro super divje najboljš zakon muzka Guetta!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Zjutraj pa v šolo. Petek je bil. Vsi zaspani. Vsi zalimani.

Mark Anže, 8. C

FANIKA KRIŽAJ

Fanika Križaj ima od rojstva cerebralno paralizo, a je kljub temu polna energije. Pravi, da ima vsak človek v življenju dve možnosti: lahko se pritožuje ali pa sprejme to, kar ima, in iz

tega naredi najboljše. Ona se je odločila, da bo sledila svojim sanjam. Prijavila se je v oddajo Slovenija ima talent in prišla do finala. S tem je postala zgled drugim prizadetim otrokom, pokazala pa je tudi nam (zdravim), da se lahko s pogumom, voljo in delom doseže marsikaj. Rada deli svoje izkušnje z otroki in mladostniki z gibalnimi ovirami. Opogumlja starše prizadetih otrok in jim daje upanje, da tudi njihovi otroci kljub oviram lahko v življenju marsikaj dosežejo in uresničijo svoje sanje. Kljub oviram je zaključila fakulteto. Zadnje čase veliko nastopa tudi v dobrodelne namene.

Zaradi tega smo jo izbrali za junakinjo našega časa.

Manca, Pia, Domen, Ostoja, Klara, 7. a

ANGEL (Tadeja, 8. b)

Zame si kot angel,
ko poješ tako divje,
zame si vilinski raj, raj srčne votline.
Če pogledam globoko vase,
zagledam ljubezen, ki ne mine.
Tvoj obraz je prinčevski
ter angelsko obdarjen,
počutim se kot v pravljici,
nikoli zanemarjena.
Moja notranja lepota je delo lepotic,
kot Pepelka čaka,
da plesala bo s princem.
Čeprav verjamem v pravljice
ter zaupam v vilinski raj,
tvoje srce v meni odpre
še drug svet, meni nepoznan.
Vržeš me v divjino kakor lahko lepotic
ter me upaš osvojiti,
saj ti pripadam z vso pravico.
Ti praviš si lomilec src,
lomilec vsake duše,
čeprav le jaz in ti poznavava vso resnico.
Ti praviš si krotilec žensk,
kakor dreser živali,
vendar ne pozabi me,
moj angel sladek mali.

MARTINA SKUBIC

Martina Skubic se je rodila s cerebralno paralizo (trajna okvara možganov, ki onemogoča popoln nadzor nad gibanjem). Vid se ji je začel slabšati in sedaj vidi le 4 %.

Izbrali smo jo, ker ima kljub bolezni še vedno veliko volje in veselja do življenja ter do slikanja.

Martina je stara 30 let, ima mlajšo sestro in dela v VDC (varstveno-delovni center) Kranj ter živi v vasi Zgornji Brnik.

V oktobru je predstavila sebe in svojo ustvarjalnost s samostojno likovno razstavo slik na platnu. Vodilo razstave je bilo "družina na poti domov, mimo vrtov, polj, trat in gozda skozi letne čase". Slike so bile reliefno izraziteje oblikovane v pomoč zaznavanju slepim in slabovidnim. naslovi so bili zapisani tudi v Braillovi pisavi. Vedno rada sodeluje v likovnih dejavnostih, ki jih izvajajo v VDC Kranj. Ustvarja sama doma in na slikarskih delavnicah.

Martina o svojem delu:

"Ko slikam, zelo uživam. Najraje uporabljam žive barve. Uporabljam akrilne barve, majhne in velike čopiče."

Teme, ki jih slika, si izberejo na delavnicah, doma pa se z mami pogovori, kaj bi rada slikala. Mama ji pomaga pri mešanju barv, potem jih pa sama nanaša na platno, tako kot ima trenutno navdih. Slikanje ji veliko pomeni, jo navdušuje, je zanimivo, slika, kadar je vesela. Je tudi zelo ponosna, kadar na razstavi kupijo njene slike. Denar od prodanih slik nameni tistim, ki nimajo sreče z družino (Belemu obroču in Unescovemu klubu iz Cerkelj).

Njena mentorica pravi, da je bilo najprej plaho stopicanje na mestu, iskanje navdihov, zbiranje materiala, pripravljenost za delo, želja po risanju. V začetku sta morali biti pozorni na stvari, ki običajno za ljudi niso pomembne: na velikosti mize, papirja, debelino barvic in čopičev ...

Martinina dela so zgodba o pogumu in boj proti strahovom in omejitvam.

Nekaterih stvari ne moreš videti samo z očmi: videti jih moraš tudi s srcem.

Žiga, Špela, Tilen, Dijana, Lara, Maja, 7. a

LETOS SE JE PO SLOVENIJI TEKMOVALO V PRIPRAVI KLENIH SLOVENSКИH JEDI IN NAŠI GOSPODINJCI SO SEVEDA BLESTELI! PREDSTAVLJAMO VAM NJIHOVO SPOPADANJE S ŠPORGETOM IN NEKAJ SPECIALITET, DA JIH BOSTE LAHKO DOMA SCOPRALI TUDI SAMI.

KUHNA PA TO ☺

Prvi ponedeljek, pa še drugi ponedeljek in tretji, vse ponedeljke v marcu smo se tisti najboljše kuharji zbirali v gospodinjski učilnici in vadili, jedli pa spet vadili in spet jedli.

Pod vodstvom gospe **Karmen Podgoršek** in gospe **Suzane Geršak** smo se namreč odločili, da se bomo prijavili na kuharsko tekmovanje osnovnih šol. Najprej smo se razdelili v dve skupini, Prešernove Francke in Vražje Gorenjce. Kot smo dobili navodila, je vsaka skupina morala pripraviti glavno jed in posladek, da pa vse ne bi bilo tako preprosto, smo morali kuhati tradicionalne gorenjske jedi. Za povrh pa še sendviče, da bi pokazali svojo ustvarjalnost.

Vražji Gorenjci smo pripravili šaro s svinjskim plečem, za posladek pa pečeno kašo s suhimi slivami ter sladko smetano. Prešernove Francke pa so se odločile za krompirjevo juho s kašo, za posladek pa tradicionalne blejske kremšnite. No, vsak ponedeljek v marcu je iz gospodinjske učilnice prav slastno dišalo ... ☺

Ker se je tekmovanje hitro približevalo, so se kar kopičila vprašanja in težave. Jedi smo se lotevali vse bolj resno in profesionalno. Ugotovili smo tudi, da naša šola sploh nima pravih loncev za kuhanje na indukcijskih ploščah, ki so nas čakale tam. Treba je bilo nabrusiti nože, pripraviti zelenjavo, pripraviti obleko ... Aja, seveda smo se vsi poglobili tudi v našo opravo. Punce smo si spletle kite, čez njih pa si zavezale rute. Naš edini fant pa si je nadel klobuk ter predpasnik in vsi smo bili pripravljeni.

Tako smo se 16. 2. pripeljali na Bled popolnoma opremljeni. Takoj ko smo vstopili v hotel Panorama, je bila prva opazka: »Ja, kaj pa imate toliko s seboj!« Toda na koncu se je izkazalo, da niti enega lonca preveč nismo imeli. Težave so se pričele prav takoj. Vražji Gorenjci smo si namreč naredili svoje predpasnike, kar pa seveda ni bilo pa njihovem okusu. Nositi bi morali sponzorske predpasnike zaradi prisotnosti medijev. Toda uganite, kaj se je zgodilo! Prikazala se ni niti ena sama kamera. K sreči je za arhiv poskrbela ga. Geršak, da smo se na koncu lahko videli vsaj na kakšnem posnetku. Sledile so priprave na kuhanje, toda kmalu se so pojavile še večje težave.

V prostoru za kuhanje namreč ni bilo tekoče vode za umivanje posode ter zelenjave, zato smo to morali storiti kar v čistilnici shrambi!

Predstavili so se nam sodniki, ki niso iz gledali prav nič preveč prijazni. Ocenjevali so delo, čistočo, sodelovanje, znanje in še nekaj

stvari. Medtem ko smo mi kuhali, rezali in pazili na čistočo, pa je učiteljica stala ob strani ter nas s ponosom opazovala. Mislim, da je imela kar malo treme, vendar kdo je pa ni imel?! Seveda nam je pogled uhajal tudi malce na levo in na desno, pa ne zaradi luštnih 'tipčkov', ampak zato, ker so tam kuhali naši nasprotniki. Prihajali so z različnih šol, bili pa so tudi različno stari. Vsak je kuhal kaj drugega, zanimivega in okusnega. Ko smo po dveh urah zaključili in sklenili, da nam je stvar kar dobro uspela, je sledilo fotografiranje jedi, potem pa še ocenjevanje žirije. Žiranti so sedeli za belo mizo ter preizkušali jedi, se pogovarjali ter posvetovali. Mi smo seveda le nestrpno čakali, kaj se bo zgodilo. Pri razglasitvi je vsem kar malo začelo skakati srce, toda na tekmovanje smo se prišli zabavat, ne tekmovat! Zmagale so Smrkete, toda naše Prešernove Francke so bile druge! Očarale so jih njihove specialitete, ki jih bodo kmalu tudi predstavile na tekmovanju v Mariboru. Prvi trije so prejeli še nagrade, vsi ostali pa smo dobili prav tako dobre praktične nagrade. Tako, nihče ni bil razočaran, saj smo se na koncu le vsemu smejali! Sama pa lahko povem, da mi niti malo ni žal, da sem bila del te ekipe!

Katja, 9. c

RECEPTI:

ŠARA S SVINJSKIM PLEČETOM

SESTAVINE:

60 dag svežega svinjskega plečeta, 0,5 kg krompirja, 1 debela rumena koleraba, 1 debela sladka repa, 3 korenčki, 1 gomolj zelene, 1 korenina peteršilja z listi, 1 lovorov list, 5 zrn strtega popra, 2 stroka česna, vršiček majarona, sol.

Na meso nalijemo potrebno količino vode in pristavimo na ogenj. Dodamo zrezano kolerabo, repo in korenje, solimo in nazadnje dodamo še dišavnice. Ko je šara napol kuhana, stresemo vanjo na kocke zrezan krompir. Kuhano meso vzamemo iz juhe, ga narežemo na poljubne koščke in ga stresemo nazaj v šaro.

Šara je dobila svoje ime po barviti (šarasti) zelenjavi. Rumena, oranžna in zelena so privlačne za oko.

PEČENA KAŠA

SESTAVINE:

1 l mleka, 50 dag prosene kaše, 4 jajca, 2 dl sladke smetane, 6 žlic surovega masla, 5 suhih češpelj, sladkor in sol (po okusu).

Oprano kašo zakuhamo v vroče mleko, dobro pomešamo in osolimo. Dodamo 2 žlici masla in smetano. Pustimo, da kaše vre pol ure. Ko se napne in zgosti, jo odstavimo in pustimo, da se ohladi.

Medtem pripravimo zmes iz rumenjakov ter preostalega masla ter posebej zmes iz beljakov. Narahlo premešamo in zamesimo k ohlajeni kaši.

Pekač dobro namažemo z maslom in vanj vlijemo mlečno kašo. Kašo pečemo v segreti pečici, dokler ne zarumeni.

Ponudimo jo v skledi ali na krožniku, posuto s sladkorjem in cimetom. Okrasimo jo še s stepeno sladko smetano in jo obložimo s suhimi češpljami.

Kaše omenja že Valvazor v svoji Slavi vojvodine Kranjske.

Največkrat je bila na mizi prosena kaša, ki je danes skoraj ne kuhamo več. Prosena kaša je bila simbolna jed na ženitovanju, ker naj bi zagotavljala rodnost. Kašo so pogosto pripravljali s češpljami, repo ali zeljem.

BLEJSKE KREMNE REZINE

Simbol blejske kulinarike je kremna rezina, poznana že nekaj desetletij.

Zanimivosti: Kremna rezina ali pogovorno "kremšnita" je v [Sloveniji](#) zelo razširjena [sladica](#). Sestavljena je iz več plasti: iz spodnje plošče iz listnatega testa, kuhane vanilijeve kreme, stepene [sladke smetane](#) in posladdkane zgornje plošče iz listnega testa.

Potrebujemo: 325 g listnatega testa

KUHAMO:

1,25 l mleka

125 g kristalnega sladkorja

VMEŠAMO:

0,25 l vode

200 g mehke moke – tip 400

7 rumenjakov, vanilijev sladkor in rum

STEPAMO:

7 beljakov

200 g sladkorja

6 dl sladke smetane

POSTOPEK:

Pečeno listnato testo prerežemo na polovico. Pol plošče položimo v pekač za kremne rezine, obrnjen tako, kot se je pekel. Mleko in sladkor zavremo. Vodo, moko, rumenjake in začimbe gladko vmešamo. Iz vrelega mleka vzamemo 0,5 l mleka in ga hitro vmešamo v maso ter vse skupaj v preostanek vrelega mleka. Ko mešamo 5 minut, stepemo beljake in po nekaj minutah dodamo 200 g sladkorja, da nastane sneg, ki ne sme biti pretrd, nato pa mešamo še 5 minut. V večjo posodo vlijemo kuhano kremo, dodamo sneg in na rahlo, a intenzivno umešamo obe masi v gladko maso. Vlijemo jo na pečeno masleno ploščo in ohladimo. Na ohlajeno kremo namažemo sladko stepeno smetano in nanjo položimo drugo polovico pečene plošče, ki jo obrnemo na glavo. Narahlo pritismo in zrežemo na kose, velike 8x8 cm. Rezine narahlo posujemo s sladkorjem v prahu.

INDIJANČKI

Priznam, da nisem preveč sposobna kuharica. Vedno vsujem preveč sladkorja ali soli, dodam premalo začimb, zažgem meso... Kuhanje tudi ni moja strast. Raje jem. Rada pa delam indijančke in španske vetrce. Nihče izmed mojih domačih ni preveč navdušen nad indijančki, tako da jih večinoma pojem sama. Zato sem se tistega ponedeljka posebno veselila. Pri NPH-ju naj bi namreč delali to mojo priljubljeno sladico.

Takoj po kosilu smo se odpravili v učilnico gospodinjstva. Hitro in temeljito smo si umili roke, nataknili predpasnike, dekleta smo si spela lase in nato smo nestrpno čakali na slaščičarko. Poučuje na gostinski šoli in je mama ene izmed

učenek. S seboj je pripeljala dve učenki, Nino in Katjo. Ko je bilo predstavljanje mimo, smo se kar lotili dela.

Če so indijančki ena izmed vaših najljubših sladlic, pazljivo sledite navodilom in zagotovo vam bodo uspeli. Če ne v prvem poskusu, pa v tretjem.

Piškote, na katerih naj bi bili postavljeni, so prinesle že s sabo. Drugače pa speči piškote ni velika znanost in prepričana sem, da vam bo uspelo. Za 24 piškotkov potrebujete 250 g bele moke, sol po občutku, 75 g belega sladkorja, margarine 125 g in 2 rumenjaka.

V posodo stresite moko, sol in sladkor. Dodajte margarino in gnetite toliko časa, da se naredi testo. Dodajte še rumenjaka in zopet dobro pregnetite. Testo oblikujte v kepo, jo zavijte v folijo in postavite v hladilnik za 30 minut. Potem jo razvaljajte in z modelčki izrežite piškote v obliki krogov. Položite jih na namaščen pekač in pecite 15 minut na 180 stopinjah Celzija. Piškoti končani.

Za same indijančke potrebujete 10 beljakov, 750 gramov sladkorja in sok ene limone. Da smo bili vsi zaposleni, nas je slaščičarka ločila. Nekdo je moral stati ob štedilniku in paziti na 500 gramov sladkorja, ki smo ga zalili z 1.5 decilitra vode in limono. Kuhati bi se moralo do 116 stopinj Celzija. Ker je profesionalna slaščičarka, je s sabo prinesla poseben termometer. Predvidevam, da ga vi doma nimate, zato vam bo ta namig še posebno koristil: preprost način za preverjanje temperature je, da na koncu žice naredite centimeter in pol veliko okroglo zanko, jo pomočite v sladkor in pihnete skozi njo – če se napihnejo balončki, je sladkor kuhan na 116 stopinj Celzija. Ker se sladkor ne sme lepiti na strani posode, je moral učenec vedno znova s posebnim čopičem, namočenim v vodo, sladkor, ki se je nalepil na stene posode, spirati proč.

Medtem pa smo ostali iz 10 beljakov in 250 gramov sladkorja stepali maso. Vendar se mora sneg že nekaj časa stepati, preden dodamo sladkor, drugače masa ni tako dobra. Med stepanjem pa počasi vlijte vroč sladkorni sirup. Če posodo s snegom obrnemo na glavo in sneg ne pade ven, je masa ravno pravšnja. S pomočjo vrečke maso nato nabrizgamo na piškote.

Že med pripravo beljakov pa smo pripravili še čokoladni oblivi, za katerega smo potrebovali 150 g jedilne čokolade, ki jo morate nalomiti na manjše koščke, in 100 g rastlinske masti oz. masla. Vse smo dali v eno posodo in mešali, dokler nismo dobili lepe stopljene čokolade. Potem pa smo indijančke namočili v čokolado in jih dali v hladilnik.

Ko smo končno pospravili, smo »navalili« nanje. Nekaj jih je učiteljica že prej dala na stran, za zbornico. Zame je bil to eden najboljših NPH-jev.

Katja, 9. c

PROSTOVOLJNI GASILCI

Kdo so pravzaprav prostovoljni gasilci? To so čisto navadni ljudje, ki so v nesreči pripravljeni priskočiti na pomoč. Pripravljeni so na brezplačno delo in usposabljanje. Prav usposabljanje pa jim omogoča, da so pripravljeni na zahtevne naloge gašenja in reševanja.

Prostovoljni gasilec je oseba, ki:

- ima opravljen predpisan izpit za prostovoljnega gasilca,
- je sposobna opravljati naloge, ki jih delo zahteva,
- je stara od 18 do 63 let (moški) oziroma od 18 do 50 let (ženske).

Kako postaneš prostovoljni gasilec? Prostovoljni gasilci lahko postanejo že sedemletni otroci, ki hodijo na različna tekmovanja in se spoznavajo z delom gasilcev. Naslednja stopnja so mladinci v starosti od 12 do 16 let, ki že opravljajo težje naloge, primerne svojim sposobnostim. S 16. letom so mladinci pripravljeni za resnejše delo ter postanejo pripravniki. V času pripravništva lahko že sodelujejo v gasilskih intervencijah. Po 18. letu lahko pripravnik opravi tečaj, po katerem lahko postane prostovoljni gasilec.

Zakaj so prostovoljni gasilci junaki našega časa? Zato ker so ljudem pripravljeni priskočiti na pomoč, čeprav za to ne dobijo plačila. Delati morajo v razmerah, ki nikakor niso privlačne, a si s tem zaslužijo veliko spoštovanje in ugled.

V Sloveniji je prostovoljno gasilstvo zelo razvito, saj je poklicnih gasilcev le 860, prostovoljnih pa kar 133.000. Zato smo Slovenci na to lahko ponosni.

Zarja, Eva, Stella, Hana, 7. c

Kdo so njegovi junaki, pa nam je zaupal tudi

Martin Leskovar, katehet

Junak mojega otroštva, je bil zagotovo **Kekec**. Prvi se je namreč upal upreti pojmu slabega (Bedancu) in mu je to tudi uspelo.

Prav tako bi rad omenil tudi junaka **Janeza Poldo**, skakalca v Jugoslaviji. Menim, da je bil naš junak predvsem zato, ker je s svojimi uspehi ime Jugoslavije ponesel v svet.

Junaki so zame prav vsi ljudje, ki ohranjajo poštenost in spoštljivost in je to njihova filozofija življenja.

Junakinja današnjega časa pa je zame **Berta Golob**, ker uči otroke in jim pomaga ter je napisala že toliko lepih knjig zanje, ki jim pomagajo pri razvoju in zdravem razmišljanju.

INTERVJU z Anjo Pustak

Na proslavi ob kulturnem prazniku se nam je z branjem svojih pesmi predstavila tudi Anja, ki ni z naše šole. Besedam svojih pesmi je sledila – s prsti. Anja namreč ne vidi. Učenci so bili nad njenim nastopom navdušeni, kar so pokazali z gromkim aplavzom.

Ali si slepa že od rojstva? Če ne, kdaj je prišlo do tega in zakaj?

Slepa sem že od rojstva. Slepoto so zdravniki odkrili pri mojih treh mesecih. Rodila sem se s šestimi meseci in pol, kot nedonošenček. Bila sem skoraj tri mesece v inkubatorju. Zdravniki so mi tam spustili v telo preveč kisika in tako sem oslepela.

Kaj te je navdušilo za pisanje pesmi?

Za pisanje pesmi sem se nekako navdušila kar sama. Ko sem se začela ukvarjati z glasbo, sem se odločila, da bom tudi sama pisala pesmi, in tako se je vse skupaj začelo.

Veliko pesmi govori o mojem življenju. To pa zato, ker se v tem najbolj najdem. Velikokrat se poglobim v svoje misli in najraje svoja čustva zlijem v obliko pesmi

Želiš svoje pesmi tudi objaviti, da bi jih ljudje lahko prebrali?

Ja. Moja velika želja je, da bi se moje pesmi objavile širšemu krogu ljudi, da bi jih lahko prebirali. Ni me sram svojih pesmi in si resnično želim, da bi nekoč izdala svojo knjigo pesmi ali pa napisala pravo knjigo oziroma kakšno zgodbo in jo dala v branje drugim

Ali obiskuješ navadno šolo ali šolo za slepe?

Obiskujem šolo za slepe in slabovidne oziroma Zavod za slepo in slabovidno mladino.

Na naši šoli pouk poteka popolnoma enako kot recimo pri vas, samo da imamo prilagojene pripomočke, učbenike ... Pri nas gremo mogoče bolj počasi s snovjo naprej. To pa zato, da si vsako snov lažje predstavljamo in jo tudi lažje razumemo, kar se mi zdi veliko bolje, pa tudi manj nas je v enem razredu. V enem razredu nas je lahko največ šest zaradi lažjega razumevanja snovi.

Na podlagi česa spoznaš ljudi oz. si ustvarjaš podobo človeka? Kaj najprej opaziš, ko spoznaš novo osebo: notranjost ali zunanost?

Ko spoznam novo osebo, najprej opazim notranjost. Zunanost mi ni pomembna. Jaz hitro ugotovim, ali je oseba v redu ali ne.

Oseba, ki mi je všeč, mora biti prijazna, imeti lep glas, biti dobra, poštena, zaupna, razumevajoča, nežna, topla, iskrena, dobrosrčna, zgovorna ... Želim si, da bi me ta oseba spoštovala, me cenila, me znala poslušati, me razumeti, me nasmejati, me tolažiti, me spodbujati in mi pomagati tudi v trenutkih, ko se ne najdem vedno dobro. Nič ni narobe, če ima ta oseba rada živali, ker sem tudi jaz ljubiteljica živali in to pri meni zelo šteje. Nič ni narobe tudi, če je ta oseba glasbene narave. Jaz sem drugače tudi ljubiteljica glasbe. Najbolj mi je všeč

kitara. Ob njej se najbolj sprostim, in če ta oseba zna igrati tudi kitaro, je zame enkratna.

Kako si predstavljáš svojo zunanjo podobo?

Sebe si v zunanji podobi zelo težko predstavljam. Velikokrat me zanima, kakšne barve imam oči, lase, kako izgleda moj obraz ... Kolikor so mi povedali, imam dolge lase, sive oči, sem srednje velika. Kar težko se opišem. Barv si ne predstavljam, razen teh osnovnih: rdeča kot jagoda, rumena kot sonce, modra kot morje, zelena kot trava ...

Ali potrebuješ spremljevalca, če želiš ven? Ali si pomagaš s palico, psom vodnikom ali te spremlja človek?

Če želim iti ven, potrebujem spremljevalca. Pomagam pa si tudi z belo palico, ki jo zunaj vedno uporabljam. Psa vodnika pa bom lahko dobila šele takrat, ko bom polnoletna.

Kako misliš, da te ljudje, ki te ne poznajo, gledajo kot slepo?

Včasih mi je zelo neprijetno. Nekateri kar po domače rečeno buljijo vame, nekateri se me ustrašijo in se umaknejo, z nekaterimi navežem stike ... Jaz zelo rada spoznavam nove ljudi in si želim čim več poznanstev. Najlepše mi je takrat, ko se me ljudje ne sramujejo, ko pristopijo k meni, ko navezujem stike.

Kako želiš, da te ljudje obravnavajo?

Želim, da me ljudje obravnavajo kot enakopravno osebo, enako njim. Saj sem popolnoma enaka, le da, žal, ne vidim. Želim si, da bi bili prav vsi enakopravni, ne glede na to, od kod smo, kdo smo, kaj smo, kakšno barvo kože imamo, kakšne veroizpovedi smo

Ali se ti zdi, da je v Sloveniji dobro poskrbljeno za najstnike s posebnimi potrebami? Zakaj? Kaj bi mogli kot država spremeniti?

Mislím, da je v naši državi Sloveniji že kar dobro poskrbljeno za najstnike s posebnimi potrebami, ampak še vedno ne dovolj. Najbolj me moti to, ker je v Sloveniji slepota pri nekaterih še vedno tabu tema (nekateri ne sprejemajo slepote), lahko bi izboljšali tudi število zvočnih semaforjev za slepe, ker jih po večini krajev primanjkuje.

Kaj želiš postati, ko odrasteš? Kaj oz. kdo te je navdušil za ta poklic?

Ko odrastem, želim postati radijska napovedovalka. Radio je zame vse. To delo noro obožujem in v tem se najbolj najdem. Za ta poklic so me navdušili drugi radijski napovedovalci z radijskih postaj. Drugače pa imam že od malih nog veselje do govora pred mikrofonom.

Metka, Urška, 9. a

ALEN KOBILICA

Bil je eden najboljših tudi v tujini, in lastnik dobrima dvema letoma je vid, kar je zanj in njegovo Vendar ni obupal. Alena na kolena.

slovenskih modelov, priznan modne agencije. Pred po operaciji na glavi izgubil delo pomenilo velik šok. njegova slepota ni spravila

"Morda se čudno sliši, a nisem imel težav s tem, ni me bilo strah. Sicer pa še vedno mislim, da to ni neko dokončno stanje. Prepričan sem, da bom še videl." Hkrati pa poudarja, da je za vsakogar, ki se znajde v situaciji, v kakršni se je sam, ključno, da nanjo odreagira. *"Če bi potem kar čakal v kotu, da se kaj zgodi, ne bi bilo nič."* Sprejel je dejstvo, da mu je življenje prineslo takšno preizkušnjo, in se odločil, da iz nje izvleče največ, kar lahko. *"Nobena težava ni tako huda, da je ne bi mogli razrešiti in je premagati."* Odkar ne vidi, se je moral Alen marsičesa naučiti, poudarja pa dve stvari, ki se mu zdita ključni, kadar ne vidiš – zaupanje in potrpežljivost.

Po začetnem šoku in okrevanju se je s polno močjo pognal v delo ter številne druge aktivnosti. Kot že prej aktiven športnik si je na športnem področju postavil dva velika cilja – leta 2012 želi na paraolimpijskih igrah v Londonu tekrovati v plavanju, dve leti kasneje pa namerava na zimskih paraolimpijskih igrah v Rusiji sodelovati na smučarskem tekmovanju. Njegov cilj ni samo sodelovanje na igrah, ampak osvojiti tudi medalje. Alen že trdo trenira predvsem plavanje, saj se je že uvrstil na evropsko prvenstvo v Berlinu, ki bo že julija. *"Smučanje bo nekoliko bolj komplicirano trenirati, saj pri tem potrebujem partnerja, ki smuča pred mano, jaz pa sledim zvoku, ki prihaja iz zvočnika na njegovem hrbtu."* A izzivov se ne boji, kot se jih tudi sicer nikoli ni bal.

Vendar pa Alen ne misli samo nase, saj je že posnel film *Hoja po vodi*, ki spremlja njegovo napredovanje v plavanju in smučanju in predstavlja potek njegove bolezni, soočanje z njenimi posledicami ter psihološkimi posledicami zanj in njegove najbližje. *"Če bom s tem filmom eni sami osebi povrnil upanje, če bo nekdo ob moji zgodbi našel nov motiv za življenje, potem sem naredil svoje,"* pravi Alen.

To pa še ni vse. Želi pomagati tudi slepim otrokom. Ustanovil je center Vidim cilj, katerega vodja je sam. Center bo spodbujal mlade slepe športnike k temu, da bodo telesno aktivni, da se bodo ukvarjali s športom tako na rekreativnem kot na profesionalnem nivoju. *"V centru bomo zagotovili strokovno podporo, organizirali treninge s strokovnimi sodelavci, pomagali bomo pri osnovanju in uresničevanju ciljev in pristopu na tekmovanje."*

Bistvo centra je tudi v sporočilu, ki ga Alen želi posredovati: *Tudi slepi so lahko vrhunski športniki. Slepim ne potrebujejo sočutja, ampak potrebujejo spoštovanje in ponos.*
Tadeja, Lara, 8. b

INTERVJU S SANDIJEM NOVAKOM

Kdaj ste začeli teči?

Star sem 39 let, teči pa sem začel leta 2008. Za maraton sem se odločil, ker sem hotel dokazati, da se tudi slepi lahko kosamo z videčimi. Potem sem si zastavil cilj – preteči Ljubljanski maraton.

Kdaj se vam je pripetila nesreča? Opišite jo?

Nesreča se je pripetila 4. septembra 2005. Na fantovščini smo nosili velik lesen križ, ki smo ga vmes naslonili na steno. Hotel sem pokazati, kako sem močan in da križ lahko sam dvignem. Točno se ne spomnim dogodka, vendar me je nekaj spodneslo, padel sem nazaj, z glavo udaril ob tla, nato pa je name priletel še križ. 14 dni sem bil v komi. Iz bolnišnice sem bil premeščen na rehabilitacijo v Sočo (IRSR), od tam pa sem prišel v Center Korak.

Kako ste se sprijaznili z nesrečo?

Seveda se s poškodbo nisem sprijaznil, vendar sem se začel zavedati, da moram gledati in živeti za naprej in da mora imeti nov cilj v življenju.

Kdaj ste se odločili za rehabilitacijo?

Po nesreči sem prišel v Center Korak Kranj (6. 2. 2006), kjer zdravijo osebe s pridobljeno možgansko poškodbo.

Ali vam slepota povzroča veliko težav pri teku?

Pri teku potrebujem spremljevalca, s katerim sva povezana z elastičnim trakom, dolgim od 60 do 80 cm (za zapestje). Težave imam, če je tek po makadamski cesti, kjer so luknje, če so

na progi ležeči policaji, neravni tereni, pločniki ...

Kako dobro pravzaprav vidite?

Nisem popolnoma slep, zaznam svetlobo na desno oko. Na levo oko sem popolnoma slep.

Vam pri gospodinjstkih opravilih kdo pomaga?

Pri gospodinjstkih opravilih sem popolnoma samostojen. Sam kuham, pospravljam, pomivam, perem, si zlagam oblačila. Brat, ki stanuje v isti hiši, mi pomaga pri nakupovanju stvari. Sam hodim na avtobus. Uporabljam belo palico za slepe.

S čim ste se ukvarjali pred nesrečo?

Pred nesrečo sem bil mizar, igral sem nogomet.

Kako izgledajo vaši treningi?

Treniram na tekalni stezi, zaradi varnosti sem s trakom privezan na tekalno stezo. Vsak dan pretečem od 10 do 30 km z nagibom. Poleti pa tečem zunaj na stezi. Treniram tudi na orbitreku.

Imate še kakšen hobi?

Stezno in vrtno kegljanje (viseča krogla na stojalu), namizni tenis za slepe (rokavice, lopar, zveneča žogica), plavanje, govoreči pikado, vožnja s kolesom – tandemom.

Kakšen je vaš življenjski cilj?

Moj življenjski cilj so paraolimpijske igre 2012 v Londonu. 6. 5. 2012 sem se udeležil maratona v Hannoveru, kjer sem dosegel svoj osebni rekord in dosegel B-normo za nastop na paraolimpijskih igrah v Londonu. Maraton sem pretekel v 3 urah. Tokrat me je pri teku spremljal Roman Kežar.

Sandi sodeluje tudi na preventivnih delavnicah. V šolah socialna delavka iz Centra Korak predstavi center in posledice pridobljene možganske poškodbe, Sandi pa predstavi svojo zgodbo.

Evita, Staša, Alica, Maruša, Manca, Tinkara, 7. a

ŽIVETI NA ROBU

Nasprotje šole. Tišina v učilnici. Učenke smo tiho. Predavateljica govori tako tiho, da se jo komaj kaj sliši. Smo na delavnicah Amnesty International v Cankarjevem domu. Ura je približno devet. Kljub temu da sem znana po zaspanosti, me je pritegnilo. Pritegnilo me je, s kakšno žalostjo, resnostjo ženska pripoveduje o grozotah, ki se dogajajo v njenem rodnem mestu. O grozotah, ki so jih deležnih prebivalci, mi pa o tem ne vemo oziroma ne želimo vedeti ničesar. Kako se policisti izživljajo nad ljudmi, kako so ljudje ostali brez domov zaradi tega, ker bo vlada na tistem zemljišču naredila ogromno nakupovalno središče. Da ljudje živijo v »hišah«, sestavljenih iz odpadnih materialov, v katerih ne morejo niti vzravnano sedeti.

Zdi se mi, da že dolgo nisem videla tako zaprepadenih obrazov sošolk. Najbrž imam podobnega. Brez kanalizacije. Brez vode. Brez elektrike. Mi si življenja v takem ne moremo zamišljati. Oni ga morajo živeti.

V naslednji delavnici smo morali v hiši iz kartona, veliki kakšnih trikrat dva metra, označiti, kje bi imeli kopalnico, kje spalnico in kje kuhinjo. Imele smo tudi nalogo predvideti, kje bi lahko ležalo deset ljudi. Glede na to, da smo vse zelo suhe, smo vseeno zasedle celo kopalnico in spalnico. Človeška pravica je tudi zasebnost. V takih razmerah je to nemogoče.

»Do you have a camera? Do you have a mobile phone?« Vprašanji sta se nam zdeli neumni, saj je samoumevno, da jih imamo. Je pa zelo pomembno za države manj razvitega sveta. Pokazal nam je nekaj zelo preprostih filmčkov, ki so jih posneli učenci tamkajšnje države s kamerami, ki so jih dobili od organizacije Amnesty International. Prikazovali so policiste, ki so se znašali nad učenci. Posnetek je zelo pomemben, saj lahko služi kot dokaz na sodišču. Brez njega bi bila beseda učencev, otrok proti policistovi. Ni mi treba povedati, komu bi verjeli.

Zagotovo je res, da slike povedo več kot tisoč besed. Ko smo si ogledali te posnetke, sem se počutila izjemno slabo in želela sem si nekaj narediti. Te posnetke si na YouTubu ogleda tisoče ljudi, ki jih to pretrese in si želijo nekaj narediti. To je začetek sprememb na boljše.

Po delavnicah smo si ogledali dokumentarni film, ki je bil izredno dolg. Posnet je bil v favelah Egipta. Prikazoval je veliko različnih stvari. Ena najzanimivejših je bila poroka. Nevesta je bila oblečena v poročno obleko, nosila je veliko nakita (ki pa ni bil veliko vreden) in plastično tiaro na glavi. Ženin je oblečen v poslovno obleko. Veliko ljudi ju je spremljalo na poti do njunega novega doma. Moški so peli, ženske so se drle. Nekateri so šli kar na cesto in skoraj povzročili prometno nesrečo, vsi so trobili ... Skratka, zelo živahna poroka, čisto drugačna od naših.

Star gospod. Hiša, polna vode. Nihče mu ne pomaga, popolnoma sam je. Ker je star, se hitro utruje. Voda pa ne neha prihajati. Nad vodo je dal deske, po katerih je hodil in molil, da se ne udrejo. Zanimiva rešitev. Pa vendar, deske lahko strohnijo, se zlomijo v trenutku, ko on stoji na njih. Lahko pade in si zlomi vrat in umre. Najhuje je, da se ga nihče ne bo spominjal. Nihče ne bo molil zanj. Nihče žaloval. Kot da ga nikdar ni bilo.

Iz filmske resničnosti smo jo mahnili ven, na sonce, na sladoled. Žalostne podobe revščine in krivic so ostale v temi kinodvorane. Ampak le za nas, za ogromno ljudi pa tako življenje ni film, ampak resničnost.

Živa, 9. c

SVET ZAČENJAJO PREPLAVLJATI ZELENJAVNI VRTOVI, SADOVNJAKI, LJUDJE SO SE UPRLI PLASTIČNI HRANI IN SE PRIKLJUČUJEJO EKO »TERORISTOM« ... KDAJ BO TUDI OKROG NAŠE ŠOLE VIDETI MORJE GREDIC IN UČENCE, KI VIHTIJO MOTIKE IN VILE IN HRUSTAJO SVEŽO KOLERABO, KI SO JO POMAGALI »RODITI« SAMI?!

ČEBELNJAK

Ko smo v uredništvu Krika dobili idejo o svetovanju pri težavah naših učencev, smo pričakovali le tegobe glede učiteljev, staršev, ljubezni ..., med prebiranjem vaših pisem pa smo odkrili, da vas, učence naše šole, tare še ena stvar. Čebelnjak.

Sprva se mi je zazdelo, da je imel nekdo z veliko humorja preveč časa med odmorom, toda ne, pisem o čebelnjaku je bilo vedno več. »Hočemo čebelnjak!« je bilo nakracano na vsakem drugem listku, zato sem pomislila, da bo pa že nekaj res! V glavi se mi je začel vrteti film o tem, da bomo kmalu shirali, če se ne bomo sami lotili pridelovati hrane, o učiteljih, ki so nam pripovedovali, kako dobro bi bilo imeti njivo pred šolo in kako bi na lepem še naši učenci radi pridelovali svoj med. In vse skupaj sploh ni tako zelo slaba ideja!

Na velikem prostoru pred šolo raste trava, namesto da bi tam rastle solata in paradižnik. Na tem istem travniku se dvigajo v višave neuporabna drevesa, ki na učilnice mečejo

senco, v ta namen se porabi veliko več energije za ogrevanje ter luči (saj je v senci po navadi bolj temno in mrzlo). Brez prevelikega napora bi jih lahko zamenjala sadna drevesa, ki bi nam vsako jesen obrodila bogate sadove. Tako bi za malico jedli sadje, ki bi bilo 100-odstotno zdravo, pa še prihranili bi kar nekaj denarja za malico, če smo že ravno pri varčevalnih ukrepih.

A ob tem, ko se pogovarjamo, da bi travnik pred šolo zorali in ga spremenili v en ogromen vrt ter požagali stara drevesa in jih zamenjali za sadovnjak, se poraja pomembno vprašanje: »Kdo bo to vse delal!?« Dandanes ni ravno moderno, da si kmet, a vseeno bi se našlo kar nekaj učencev, ki bi se namesto Newtonovega zakona raje učili sejati solato, z večjim veseljem obrezovali sadna drevesa, kot pa reševali enačbe s parametri, bolj navdušeno sadili paradižnik, kot poslušali o Hitlerju in Mussoliniju, in z večjo vnemo kopali krompir, kot ponavljali nepravilne angleške glagole. In zagotovo bi bilo pletje njive korenja našim kaznjencem bolj v poduk kot pa kratek sprehod do g. Potočnika.

Če bi lahko uvedli gospodinjstvo tudi v 8. in 9. razredu, vsaj eno uro na teden, in bi se takrat odpravili na našo njivo, bi imeli lahko tako negovan, poplet, zalit in urejen vrt, da bi nam zavidali še vrtnarji iz Versaillesa.

In ker bi na našem malem polju pridelovali sadje in zelenjavo brez škropiv ter podobnih zadevščin, ki se zadnje čase pojavljajo prav povsod, bi naše pridelke lahko kupovali tudi učitelji – tako bi končno vedeli, od kod je njihova solata. Pa tudi prislužili bi denar, da bi naslednje leto lahko kupili nova semena.

Tako bi ogromno privarčevali, naučili bi se sami pridelovati svojo hrano, ki bi bila resnično zdrava, in najpomembneje, hrano bi znali ceniti. Za vsak grižljaj, ki ga sedaj brezbržno vržemo med pomije, bi dvakrat premislili, saj bi vedeli, koliko truda je vloženega v eno majhno vrečo krompirja.

In konec koncev ugotovimo, da imamo čisto vse možnosti, da to zares lahko izpeljemo!

PRVI ČRVI RAZMIŠLJAJO O SVOJI PRIHODNOSTI ☺

Kakšna bi bila tvoja poroka?

- Na moji poroki bi bilo 9 konjev, ki bi vlekli roza kočijo, pa imela bi lepo belo obleko. Pa tudi konji bi imeli take lepe obleke ter mašne na ušesih. Pa imela bi tančico, ki jo potem mož dvignil in bi se potem poljubila.
- Imela bi torto, ki bi bila do veselja, potem bi jo pa vsi jedli.
- Jaz bi pa imela zlato kočijo pa zlato obleko, pa imela bi tiaro pa še masko(?)!
- Jaz bi se pa poročila na Kipu svobode, da bi me lahko vsi gledali, potem bi pa midva z možem vsem spodaj mahala.
- Poročila bi se v vodovodnem stolpu, ker je tam tako visoko.
- Jaz bi se pa poročila ponoči, na morju, da bi šla takoj po poroki lahko plavat v vodo.

Kakšen pa mora biti tvoj mož?

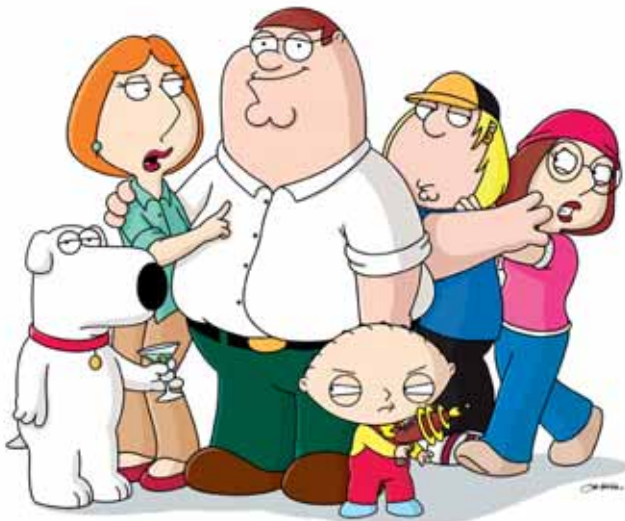
- Visok.
- Tak, da ne bo samo na računalniku.
- Tak, da bo vedno delal – vse, kar mu bom jaz rekla!
- Bogat, da mi bo kupil slona, pa še močan, da ga bo lahko nesel!

Kaj naj bi pa tvoj mož delal?

- Moral bi mi pomagati pa ne bi smel biti vedno na računalniku.
- Moj bi pa moral avto čistiti.
- Ja, nič mu ne bo treba delati, ker bom vse jaz kuhala pa pospravljala.
- Moral bi paziti na psa in mačka pa še vse skuhati.

Kaj pa vaši atiji pa mamice delajo doma?

- Mami samo pospravlja pa lika, ati pa samo gleda televizijo pa je na računalniku.
- Mami samo kuha, ati pa samo leži pred televizijo pa se 'baše' s piškoti.
- Mami včasih malo leži, ati je pa na računalniku, ker nam išče psa, pa tudi veliko popravlja in avto pere.
- Mami vedno vse dela.
- Če mojemu atiju kaj mami reče, da mora pospravljati, se on dela, kot da je ne sliši!
- Moj ati si bo šel nos ravnat, potem pa bova samo midve z mami na računalniku, ker je bil prej samo on!

Kako pa kaj kuhajo vaši starši?

- Moja mami dobro kuha, ati pa pravi, da je zažgano, tudi če ni, pa on sploh nikoli ne kuha!
- Moja mami najslabše skuha lazanjo z zelenjavno 'pašto'.
- Moj ati pa zna samo palačinke speči.
- Moja mami pa najslabše skuha špinačo – zato ker je špinača 'bljek'.

Katja, 9. c

KEMIK

Kemik zmešal je bencin
in nitroglicerin.
In prišel je vol,
pa je rekel,
da se bo ubov,
če ga bo pržgov.
JOU

Prišla je še kamela
pa je rekla,
da se tega ne dela
in da se to ne splača,
saj to ji je povedala
prjatlca kača.

Kemik pa ni poslušal
teh nasvetov živali,
pržgov je to zmes
in poletel do nebes.

Zdej pa kemik
v zemelj počiva že
en let,
ker je mislu,
da zna kemijo
za pet.

Aljoša, 6. c

JUNAK

Poglej ga, junaka,
na smučino hiti,
s seboj nosi zelene smuči.

Ko pride na vrh zaletišča,
se po strmini spusti
in močan odriv naredi.

Junaško daleč v zraku leti,
vsa publika v njega strmi
in najdaljši skok naredi.

Urša, 6. c

TKO JE TO!

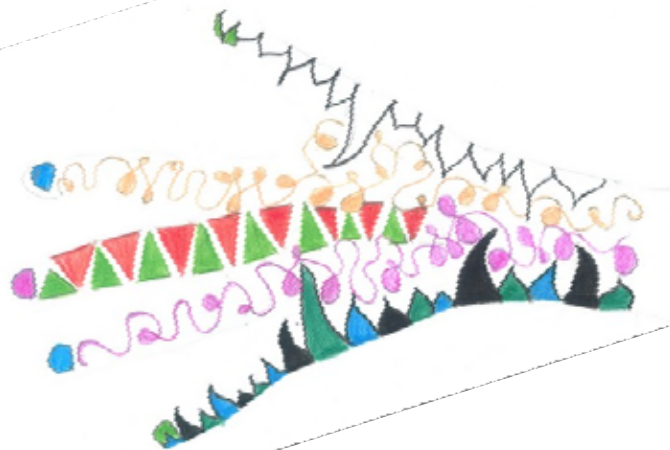
Včasih froci gugal so se na
gugalncah, skakal po trav,
to je razlog, da jo je zdej tko mal.
K je en bedak izumu računalnike,
vse frende teli froci so zgubil,
k so une marsovce na ekranih pobil.

TKO JE TO! NČ NI VEČ TKO ...

Zdej še punce, k so ble prefinjene,
nosjo s sabo te pištole zakrivljene.
Eni si misljo, da svet ni več tak,
kokr je bil včasih v unih starih
časih, ampak majo prou in mi to vemo!
Zdej froci vsega majo preveč, zato
vse mečejo preč.

TKO JE TO! TAK JE LAJF! Nimaš kej.

Adelina, 6. c

TOMO KRIŽNAR

Tomo Križnar se je rodil 26. avgusta 1954 na Jesenicah. Študiral je ekonomijo in strojništvo, a danes je bolj znan kot svetovni popotnik in humanitarni delavec. Živi v Naklem pri Kranju in ima sina Jana ter hčeri Melito in Majo. Melita živi v Avstraliji.

Že kot študent je raziskal veliko sveta. Leta 1976 se je z avtoštopom odpravil okoli sveta, leta 1978 z motorjem čez Afriko, leta 1979 z mopedom okoli

Južne Amerike in leta 1980 z oslom, dvema kozama in štirimi kokošmi prvič k Nubam. Takrat je hudo zbolel, tako da so mu napovedali največ leto dni življenja.

Križnar je bil Drnovškov posebni odposlanec za krizno žarišče sudanske pokrajine Darfur. Križnar je bil od 20. julija 2006 zaradi ilegalnega vstopa v Sudan in zaradi obtožbe vohunstva do 5. septembra 2006 zaprt v tamkajšnjem zaporu.

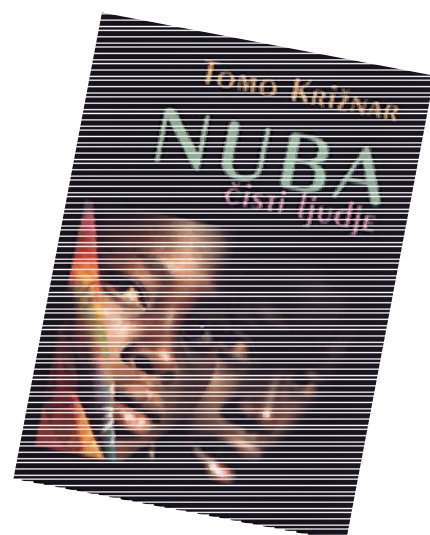
Sodišče v kraju El Fašir ga je 14. avgusta obsodilo na dve leti zaporne kazni in plačilo kazni v višini 2000 evrov. Po pomilostitvi so ga izgnali iz države. To reševanje ga je stalo dobrih 20.000 evrov.

Tomo Križnar je eden tistih slovenskih originalov, zaradi katerih si rečeš, da je za to ljudstvo še upanje. Najbolj ga zadnje čase poznamo zaradi humanitarnih prizadevanj, ki so ga od sudanskih Nub pripeljala še v južnejše dele te dežele, v Darfur, kjer se je boril za vodo.

Do sedaj je napisal pet knjig – potopisov:

- O iskanju ljubezni ali z biciklom okoli sveta,
- Šambala – z biciklom v Tibet,
- Samotne sledi,
- Mana – z biciklom med Indijance,
- Nuba, čisti ljudje.

Vedno znova se njegove poti vračajo k Nubam, ljudstvu v sudanskih gorah, ki ga do nedavnega v Sloveniji ni poznal nihče.

Saša, Julijana,
Vanesa, 8. a

»TROPICI« - SLOVENSKI ŠTUDENTI MEDICINE V REVNIH DEŽELAH

Glavne bolezni v Afriki so malarija, tuberkuloza, okuženost z virusom HIV in podhranjenost. Sekcija za tropsko medicino (STM) je združenje absolventov medicine, mladih zdravnikov in študentov višjih letnikov Medicinske fakultete v Ljubljani ter absolventov visoke šole za zdravstvo. STM že od leta 1990 organizira humanitarno pomoč v deželah tretjega sveta.

Z izvedbo odprav v dežele tretjega sveta želijo pomagati po svojih najboljših močeh. Udeleženci odprav sami zberejo sredstva za nakup zdravil in ostale medicinske opreme (od različnih donatorjev), vsaj eno leto obiskujejo posebni tečaj tropske medicine na fakulteti, nato pa v eni od dežel tretjega sveta preživijo največkrat 3 mesece ter prebivalcem odročnih krajev, ki sicer nimajo dostopa do medicinske pomoči, brezplačno nudijo zdravstveno oskrbo.

Poleg tega tudi osveščajo prebivalce o pravilni prehrani in higieni, o preprečevanju širjenja nalezljivih bolezni, oskrbujejo lokalne zdravstvene postaje z zdravili in se hkrati strokovno izpopolnjujejo. Mnogi menijo, da zaradi sodelovanja pri teh odpravah postanejo boljši ljudje, občutljivejši za težave soljudi, saj se pri svojem delu srečajo s strahotno revščino in pomanjkanjem, obenem pa spoznajo ljudi, ki so kljub temu hvaležni za vse, kar jim nakloni življenje, se ne pritožujejo in se znajo veseliti. Pri nas pa imamo vsega zadosti, pa ne znamo ceniti in se veliko pritožujemo.

Marko, 7. c

TUDI NAŠI UČITELJI IMAJO SVOJE JUNAKE – NEKATERI SO NAM ZAUPALI, KDO JIH NAVDUŠUJE ...

UČITELJICA DAŠA FABJAN IMA PRVA BESEDO, SAJ VODI ŠOLSKI PARLAMENT, KJER JE BILA LETOS TEMA: JUNAKI NAŠEGA ČASA – KDO SO IN ZAKAJ?

Najprej sem se morala vprašati, kaj mi v življenju pomeni največ, kaj najbolj cenim. Ker menim, da je posameznik težko srečen, če ga obdajajo nesrečni ljudje, in ker so odnosi med ljudmi zame veliko pomembnejši kot materialne stvari, so po mojem mnenju **junaki vsi tisti, ki kakor koli pomagajo drugim, ki jim uspe premagati lastni egoizem in pohlep, glavna krivca za večino tegob in nesreč današnjega sveta.** Junak je zame tudi vsak, ki mu na osebni ravni uspe doseči svoje cilje, ki uspe premagati različne strahove, ki ga hromijo na življenjski poti, ki ne uresničuje svojih želja na račun drugih in ki vse nesreče ter nadloge, ki ga doletijo v življenju, uspe premagati tako, da iz njih pride še močnejši. Prav prijetno sem bila presenečena, da tudi naši učenci junakov niso izbirali med zvezdniki vseh vrst, ampak so se odločali za ljudi in posameznike, ki nesebično pomagajo drugim.

SONJA GRILC

Junaki današnjega časa so tisti starši, ki so sposobni ob vedno novih teorijah vzgoje, potrošniški miselnosti in negotovi prihodnosti vzgajati svojo mladež v duhu spoštovanja, solidarnosti, poštenosti, odgovornosti in v veri v boljšo prihodnost.

JURIJ MARUSSIG

Profesor dr. Božidar Opara – človek neskončnih znanj s področja šolstva, dela z mladimi s posebnimi potrebami, vneti zagovornik inkluzije – procesa, kjer so vsi otroci in mladostniki enaki in hkrati različni in spoštovani. Zagovornik tega, da se mora šola spremeniti v korist vsakega učečega se človeka, šole brez ocen, kjer je vsak učenec bio-psiho-socialno bitje, ki potrebuje spodbude in pohvale ter pozitivno razmišljanje.

SUZANA ZADRAŽNIK

Učenka Sara Hegler, ker je kljub boju s tumorjem ostala zvesta sama sebi, vesela in pozitivna, kar ne moremo reči niti za popolnoma zdrave ljudi.

SILVAN BAŠA

Benedikt 16., ker se zavzema za pravičnost in mir na svetu in ker je priznal grehe Katoliške cerkve ter se opravičil zanje.

MARIJA KNAPIČ

Vsak človek, ki pomaga, ne da bi pričakoval oz. zahteval plačilo. Vsak človek, ki dela dobro oziroma to, kar si želi.

MARJAN MOHORIČ

Vsak je junak. Vsak ima v sebi nekaj, kar se lahko razvije v junaštvo, le da so nekateri ob pravi priložnosti na pravem mestu, da jih javnost predstavi kot junake.

SUZANA GERŠAK

Izpostavila bi Alena Kobilico. Kljub temu da se je znašel v popolnoma novi življenjski situaciji, ki ni rožnata, ni obupal. Ni izgubil volje in svojega prekrasnega življenjskega optimizma. Odkar ne vidi, se je moral naučiti veliko novega, poudarja pa dve stvari, ki se mu zdita ključni, ko ne vidiš – zaupanje in potrpežljivost. Junak je zame zato, ker je s pogumom premagal temo slepote. Pravi, da ga ni bilo strah, ko je oslepel, in je prepričan, da bo še videl. Najbolj se mi je vtisnil v spomin njegov stavek: »Ko sem oslepel, sem šele spregledal.

JUNAKI NA LJUBLJANSKEM MARATONU ...

... IN TEKU TROJK

